

Na statku v Santa Leonor, který novináři překřtili na Dům hrůzy. Kde s ní Antón a ostatní obyvatelé s chorou myslí zacházeli hůř než se zvířetem... Surovosti a nelidské podmínky byly jejím denním chlebem.

Ranní paprsky říjnového slunce dívence zalijí obličejík a odhalí drobné nedokonalosti: jemné chmýří na lince čelisti, sem tam uhřík a několik špatně zhojených jizev po ranách, které si na začátku pobytu způsobila sama o postel. Přesto má krásnou tvář. Elena se na ni dívá s něhou v očích. Papír je rozdrásaný žlutými čárami. Za chvíli bude potřebovat nový, ale nedá jí ho, dokud o něj sama nepožádá. Připadá jí, že drží tužku podobně nemotorným způsobem, jako ji držival její syn. Přestože děvčátko zanedlouho dovrší devět let, vypadá menší a mladší. Kdyby ji neznala, klidně by jí hádala pět, jako bylo Lucasovi, když zmizel.

Pokaždé když se jí myšlenky zatoulají k synovi, je to, jako by se jí u nohou otevřela studna, která hrozí, že ji navždy pohltí svou nesmírnou prázdnotou. Je jí padesát jedna a možná je to právě tím věkem, že už má dost toho neustálého snažení, aby se udržela nad vodou. Cítí, jak jí síly ubývají. Už se jí nechce vzdorovat nepřízni osudu a někdy ji přepadá pocit, že by ze všeho nejraději do té studny skočila dobrovolně sama.

Mihaela zvedne oči k Eleně. Je to snad prosba o další papír, aby mohla dál kreslit? Opatrně jí podává list papíru, přesně tak, jak jí řekli, bez prudkých pohybů, aby se nepolekala. A dívka zareaguje zcela nečekaně: opře si tvářičku o Eleninu ruku, kterou jí přisunuje papír po stole, a spočine na ní tak přirozeně, jako by to byl ten nejměkčí polštář. Inspektorka potlačuje nutkání pohlédit ji po vlasech. Že by ta zdivočelá holčička usnula s hlavou opřenou o její ruku? Tak to je naprostá novinka! Prázdnota, ztráta vůle i nerozhodnost, které Elenu čas od času souží, i pochybnosti, které ji nyní přepadly, jsou rázem tytam, jako když mlhu a mraky rozfouká

vítr. A to všechno jen díky podobně nepatrným pokrokům, které Mihaela dělá.

Pokud by žily spolu, dívčiny pokroky by mohly být rychlejší, jak jí oznámila zdejší psycholožka. Vždycky když vyplňuje nějaký tiskopis, který je potřeba k tomu, aby Mihaelu dostala do své péče, jí v hlavě zní varování *Uvědomuješ si tu odpovědnost, kterou na sebe chceš vzít?* Pokud všechno půjde dobře, brzy začne proces osvojení. Jak by se jen holčičce dalo vysvětlit, že jí všechnu lásku a naději, které od ní dostává, stokrát oplátí? Jsou jako dva kousky rozbité porcelánové vázy, jež do sebe dokonale zapadnou. Mihaeliny pokroky jsou čím dál víc patrné, přestože ji odborníci považovali za beznadějný případ. Ta příšerná noční můra, kterou dívka musela prožít, zbrzdila její sociální i citový vývoj. Nemilosrdná diagnóza bez vyhlídek na nějaké významnější zlepšení by odradila každého zájemce o pěstounství či adopci. Elenu ne. Rozumí Mihaelinu utrpení lépe než kdokoli jiný. Snad to bylo právě toto přesvědčení a intuice, které ji jako zašmodrchaný uzel lechtaly v žaludku a v průběhu měsíců se proměnily nejprve v nesmělý plán a později v neodvratnou nutnost. Příslib společné budoucnosti ji s Mihaelou neochvějně spojuje jako sladké tajemství přesně od toho okamžiku, kdy se rozhodla. Podobá se bytelnému mostu, přes nějž všechny pochybnosti odešly do ztracena.

Nicméně proces osvojení holčičky je běh na dlouhou trať. Jako by nestačily chmurné předpovědi doktorů, je tu další překážka a tou je nesmyslná byrokratická mašinerie, s níž se Elena musí vypořádat. Všechno by bylo snazší, kdyby s ní do tohoto dobrodružství šel i Zárata, jenže ten nechce o Mihaele ani slyšet. Nikdy za ní do domova nepřišel. Na začátku si pro to vymýšlel neobratné výmluvy, teď už ani to ne. Kdykoli o ní Elena začne mluvit, Zárata se pohrouží do tíživého mlčení a oči mu potemní. Elena chápe, co mu Holka připomíná. Že nebylo v jeho silách Chescu zachránit a že to pro něj musí být